

eg

d'atur parla, indinb un "Guia abiat". dentia- alerta possible del No cal i una cons- o una or del luu el past de passar ectrò- i dels g ofe- ul La- ". s són, de lli- sobre- - per t. Però ten a em-ne lò que a linia onistes, ns ben dosos.

La revista "Reason", llibertaria però de bon to, no ha admès mai cap mena de publicitat de Loompanics. El pretext és que el llibre "El dret a la cobdícia" (pel títol es fàcil fer-se idea del contingut) fomenta la set de posseir.

Loompanics és una mica d'aire enmig de l'avorrimient polític i cultural que vivim. Allà, Loompanics és un glop de whisky contra la inèrcia, contra el "què hi farem?", contra el "ja ho veus: anar fent", contra l'"ai, vés", contra el corró republicans-demòcrates amb música de "The Color Purple". Aquí, uns Loompanics, haurien de començar ara mateix per -a part de per traduir tot el material dels Loompanics americans- reeditar coses com "La mataria o no la mataria?" de Francesc Trabat, i el "Manual del perfecte homicida" de Joaquim-Maria Bartrina. Loompanics podria ser una proposta davant del 22 de juny, una reflexió seriosa davant dels acudits de Pedrito Ruiz, un tema a considerar per si Barcelona 92, un gram de seny davant de "quan tot-hom viurà d'amor no hi haurà mai més misèria", una alternativa responsable al sadomasoquisme passat per aigua de "9 1/2 Weeks" i una excusa per no parlar més, durant una temporada, de si conver-

El misteriós mecanisme monetari

EN el curs de la meua vida, he sofert per segona vegada el xoc del misteri de les divises. Tinc damunt la taula un retall de periòdic que diu, textualment: "Des de 1987 la divisa italiana tindrà tres dígit menys. Ondia! Es veu que la cosa és més senzilla que no em pensava..."

Recordo que em va impressionar, temps era temps, la decisió del general De Gaulle, de ple en els seus somnis de grandesa, immers en els quals va decretar la supressió d'uns zeros en la cotització del franc francès. Tinc present que em vaig quedar meravellat, perquè jo (ingenu de mi) em pensava que el valor de les monedes es devia a complicadíssims sistemes econòmics. Si la cosa es podia resoldre per decret, va semblar-me que només podien tenir problemes els països bado-

Arribats en aquest punt, ¿qui impedeix que la pesseta es converteixi en moneda forta? Seria imperdonable que el govern central -i centralista- no aprofités les facilitats que proporciona treure o posar zeros per prescripció legislativa. Si els altres s'ho creuen, caldria ésser ben taujà per no aprofitar-ho. Però tinc tot de dubtes...

La notícia de la venturosa revitaminatzació de la lira italiana ve acompanyada de detalls desconcertants. Els obstacles principals de la mesura (ho diu el diari que tinc a la vista) són les caixes registradores i les gasolineres, les quals hauran de modificar els comptadors. Es parla, també -però com de passada- de la necessitat de preparar psicològicament l'opinió pública. En això els dono tota la raó, crec que és el nus del problema. Si convencen la ciutadania en general, tindran molt de guanyat, encara que

tots ens tornem una mica més betzols. A mi em passa una cosa que em fa una mica de vergonya, però l'he de confessar. Llegeixo cada dia els canvis de divises, tot i que no m'hi va ni m'hi ve res. Suposo que es tracta d'un interès fulletonesc, gairebé de serial televisiu, per culpa, principalment, del dòlar. És de debò emocionant, perquè puja i baixa sense donar explicacions entenedores als il·lusos com ara jo. Però com que som tossuts, no ens cansem de voler esbrinar els secrets de les fluctuacions. És veritat que ens parlen de les taxes d'interès, dels avatars de la política internacional dels Estats Units, de deutes exteriors i altres trencacolls propis de les grans potències. Així i tot, la cosa no queda clara als ulls dels inexperts.

¿No podria ésser -és una suposició- que hi hagi un aparat de gran envergadura que fa un negoci rodó sense matar-s'hi? Suposem que existeixi un poderós organisme que tingui la facultat de fer baixar, un dia, el canvi de la pesseta a 137 per dòlar i que l'endemà el pot fer pujar fins a 140. Cosa de no res, però si es juga amb milions, es poden obtenir beneficis molt substanciosos. Avui es compra a un preu i demà es ven a un altre de superior, la qual cosa no deixa d'ésser el principi de qualsevol negoci que s'estimi.

M'imagino la cara dels experts, si n'hi ha algun que tingui la paciència de llegir aquestes ratlles. Em deixarà verd. Tanmateix, m'agradaria de demanar-li que m'ho expliqui. Els lectors de fulletons (abans m'hi he referit) tenim el dret d'esperar un final, encara que no sigui feliç, ni que tots els protagonistes hi quedin necessàriament bé.

PERE CALDERS